

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta umění a designu Ladislava Sutnara

Bakalářská práce
VĚDA A UMĚNÍ
ÚLOMKY A ÚTRŽKY
Romana Hnízdilová

Plzeň 2016

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta umění a designu Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění

Studijní program Výtvarná umění

Studijní obor Multimediální design

Specializace Intermédia

Bakalářská práce

VĚDA A UMĚNÍ

ÚLOMKY A ÚTRŽKY

Romana Hnízdilová

Vedoucí práce: Doc. akad. mal. Vladimír Merta
Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2016

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2016

.....

podpis autora

OBSAH

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE	6
Mnohost projevů	
2. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY.....	10
Útržky a úlomky	
3. CÍL PRÁCE.....	12
Zrození tvaru	
4. PROCES PŘÍPRAVY	14
Místa na místech	
5. PROCES TVORBY	16
Momenty vnímání	
6. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR.....	19
Něco je ve vzduchu	
7. POPIS DÍLA.....	20
Prostor úlomku a úlomek prostoru	
8. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA.....	21
9. SILNÉ STRÁNKY	22
10. SLABÉ STRÁNKY	23
11. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	24
A) Knižní a periodická literatura	
B) Internetové zdroje	
12. RESUMÉ.....	26
13. SEZNAM PŘÍLOH.....	27

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala vedoucímu mé bakalářské práce Doc. akad. mal. Vladimíru Mertovi za cenné rady, připomínky a čas, který mi věnoval během konzultací. Na závěr bych ráda poděkovala také své rodině a přátelům za jejich podporu v průběhu tvorby bakalářské práce

Motto: „Svět sám je v neustále přestavbě, tím spíše člověk.“¹

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Mnohost projevů

Svou dosavadní práci v ateliéru intermédií bych nazvala jako dialog mezi mou vnitřní osobou a okolním prostředím. Všechny moje práce vycházely z tohoto vztahu, který je silně ovlivněn symbolem lidství. Právě lidskost je pro moji tvorbu charakteristická a s obsahovými přesahy tvoří jakýsi osobní deník. Zabývala jsem se především prostorovou tvorbou, kterou jsem rozšiřovala o další média jako je video, kresba a malba. Velký vliv na moji tvorbu má východní nauka, která není svazující a člověk tak není striktně omezován. Tyto vlivy jsem spojovala do vnitřních systémů, ze kterých potom vznikaly vizuální situace, které demostrovaly dané téma. Situace, které vznikaly, mi dávaly možnost poznávat se a nacházet nová řešení. Vznikl prostor, který přinášel pocit vnitřního ukotvení.

V prvním projektu Čekárna² jsem se zabývala režimem čekání, kdy byl můj hlavní cíl zastavení se a ponoření se do jednotlivých fází čekání, kdy plynule přechází jedna fáze do druhé. Tyto prožité a dobře známé pocity, které zažíváme během čekání, jsem materializovala do vizuálních symbolů, které dovolovaly zhmotnit moji mlhavou a zároveň fyzickou přítomnost.

¹LAOZI. *Tao te t'ing: kniha o tao a cestě ke cnosti*. Vyd. 1. Překlad Josef Antonín Zentrich. Olomouc: Fontána, 2008. ISBN 978-80-7336-459-5.

² viz. obr. příloha č. 1

Vnitřní a fyzické ukotvení pro mě bylo východiskem pro další projekt s názvem Vykořenění.³ Zabývala jsem se zde pevným zakořeněním, které má svůj hluboký smysl tehdy, když se odehrává na jednom místě. Výstupem byla performance, která hovořila o tomto hlubokém zakořenění a vazbu na místo.

Další z projektů je – Tíha lehkostí a lehkost těžkostí.⁴ V tomto projektu jsem se snažila definovat prostor a rovnováhu mezi nebem a zemí.

Byla jsem zde velmi fascinována skutečností, že nebe i země jsou pro všechny společné, bez ohledu na hranice a předěly. Fascinovala mě skutečnost, že nebe je prostor, který se umí sklonit a země zase prostor, který umí žít v pokoře. Hledala jsem spojovací prvek pro tyto dvě říše, protože jsem měla pocit, že se pouze potácíme touto prázdnotou. Objekt, který vznikl, vycházel ze tvaru lodního stěžně, který byl zástupným symbolem pro pevné fyzické tělo ale i pro nehmatnout a nehmatatelnou součást lidské duše.

O nehmatatelnou součást těla jsem se zajímala i v dalším projektu – Silný lehkostí.⁵ Zde jsem materializovala vznik a zánik dechu. Přemýšlela jsem o černých dírách, kde veškeré výdechy zanikají, ale i o zázračných gejzírech, které jsou opakem k těmto dírákům. Byla jsem fascinována mým vnitřním obsahem, který je plný překážek a blokády. Zde pro mě bylo klíčové médium kresby, kdy jsem mapovala situace, ve kterých se nachází můj dech. Hlavním výstupem však bylo video, které vycházelo ze zkušeností s holotropním dýcháním.

³ viz. obr. příloha č. 2

⁴ viz. obr. příloha č. 3

⁵ viz. obr. příloha č. 4

Nyní se dostávám k tématu, kterým se budu i dále zabývat v bakalářské práci. Klauzurní práce s názvem Na hranicích hranic⁶ vznikla ze zájmu o geopatogenní zóny, hranice a celkově o rozlišovací schopnost člověka.⁷ Řešila jsem zde pojem hranic z různých pohledů, ale u každého bylo patrné, že jasně definovat počátek je možné, až když přijde konec. Pojem hranic vnímám jako nástroj, díky kterému jsme schopni rozlišovat a rozhodnout se na kterou stranu se přidáme. V instalaci na Hranicích hranic jsem vycházela z intuitivního vnímání prostoru. V rámci jedné místnosti, jsem si do skic intuitivně zaznamenávala působení energií. Z těchto skic poté vznikla geometrická, prostorová instalace v interiéru.

Dále bych zde zmínila projekt, který se stal svou vizualitou východiskem pro tuto bakalářskou práci. Projekt Vidím, jen to, co nevím,⁸ byl fascinován výhledem na krajinu. Jedná se o soubor knih, které popisují postup, jako když oči bloudí krajinou a hledají nějaký zachytný bod. Tyto knihy vycházejí z uchovaných obrazů krajin. Využila jsem zde techniku vytrhávání z papíru, která dává krajině její charakteristický tvar. Tato meditativní technika útržkovitosti, kdy se dohromady snoubí krajina vnitřní a vnější, mě fascinovala natolik, že jsem z ní vycházela i při tvorbě praktické části této bakalářské práce.⁹

Ze všech mých projektů je cítit zájem o vnímání prostředí skrze sebe samotnou. To, co jsem objevila v jednom projektu, jsem aplikovala do druhého. Je patrné, že nabitě znalosti a poznatky se

⁶ viz. obr. příloha č. 6

⁷ Viz: obr. příloha č. 7

⁸ viz. obr. příloha č. 8

⁹ viz. obr. příloha č. 9

prolínají vždy v následujících projektech. Témata sepropojují a každá další práce je nečekaným vysvětlením pro tu předchozí.

Právě v nacházení těchto paralel je mi obor intermédiá tak blízký. Nešlo mi ani tak o definitivní výsledky, jako spíš o vytváření nových otázek a hledání odpovědí.

2. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Útržky a úlomky

Věda a umění, jasně vybrané téma bakalářské práce. Chtěla jsem vyplnit tento prázdný prostor, který se nachází mezi vědou a uměním. Nejde mi ani tak o racionální vysvětlení, jako spíš o uchopení tématu a následný výzkum. Fascinuje mě, jak malými částmi se věda zabývá a na jejich základě poté dokáže vyhodnotit, čím tyto malé části byly ještě před tím, než se rozpadly. Při svém experimentování vycházejí vědci i umělci z lidské zkušenosti a chtějí ji posunout dále, nemusí to však být vždy jen prodloužená cesta ve vlastním oboru. Věda má své možnosti a limity. A proto bych zde ráda uvedla část z knihy ilustrací *Ovoce čok*, kde autorka tyto meze překračuje.¹⁰ Jde vlastní iracionální cestou a hledá odpovědi na otázky, které věda nedokáže zodpovědět. Často volí fiktivní a někdy až absurdní cesty.

Třeba žijí docela jiné formy života. Ničemu nepodobné a pro nás neuchopitelné. Nové energie, nová vlnění, nové látky. Možná jsou blízko a lidé je nedovedou poznat, nebo tak daleko, kam věda dosud vůbec nedosáhla. Možná jsou jiné světy, které vůbec nikdy nepoznáme. Pro které zůstanou lidské oči slepé, uši hluché, rozum krátký.¹¹

Intuitivní vnímání míst a fascinace vizualitou geologických vrstev, které jsou vztahově svázány a přechází jedna do druhé. To je ta podstata prostoru, která mě zajímá a která utváří výsledné tvary, které potom vnímáme. Mám pocit, že motiv krajiny se k nám

¹⁰ viz. obr. příloha č. 10

¹¹ PLEŠTILOVÁ, Anna. *Ovoce Čok*. Praha: A. Pleštilová, 2011. ISBN 978-80-905008-0-8.

navrací a my se navracíme k němu. Krajina je pro mě prostor mluvících tvarů, které mají energii. Tento moment je úzce spjatý s výsledky, které nám předkládá věda. Chci zkoumat prostředí, které je nějakým způsobem strukturováno a pochopit vztahy mezi těmito strukturami a hranicemi. Zajímá mě rozčlenění, které se neděje náhodou. Člověk má sklon k tomu vymezovat, rozčleňovat, stanovovat rozdíly a vnitřně mapovat prostředí. Asi máme snahu vytvářet určitý dokonalý systém. V sociologii se užívá termín *horror vacui*, neboli strach z prázdnoty.¹² Tento strach poté nutí člověka členit a ohraničovat. Možná právě proto mě láká vizualita map, i přes to, že se v ní ztrácím. Využívám okamžiku úzkosti, kdy nevím, kudy se vydat a vzdávám to. Právě v tu chvíli přichází na řadu lidskost, kdy se člověk neodkazuje na značení v mapě, ale na zcela intuitivní myšlení. V tu chvíli nám prostředí nabízí řadu symbolů, díky kterým jste schopni orientace. Symboly prostředí plní funkci katalyzátorů – navádějí naši pozornost do kontaktu se skrytým významem či myšlenkou, kterou objekt vyjadřuje. Zároveň v nás vzbuzují emocionální a estetické odezvy. Musím zde zmínit termín asociativní symbolismus. Touto schopností každý z nás vnímá prostor určitého prostředí.¹³

¹² SCHMEIDLER, Karel. *Sociologie v architektonické a urbanistické tvorbě*. Vyd. 2. Brno: Z. Novotný, 2001. ISBN 80-238-6582-X.

¹³ SCHMEIDLER, Karel. *Sociologie v architektonické a urbanistické tvorbě*. Vyd. 2. Brno: Z. Novotný, 2001. ISBN 80-238-6582-X.

3. CÍL PRÁCE

Zrození tvaru

Cíl práce, který jsem si vytyčila na počátku, bylo souběžně zkoumat teoretické poznatky a zaznamenávat si tvary prostředí . Tyto poznatky převádět do vizuální podoby a vytvořit tak vlastní krajinu, na základě skic. Vzniklé fragmenty budou vztahově provázány s ohledem na získané poznatky. Zaměřuji se na médium instalace, kterou chápu jako prostorovou kompozici objektů, které jsou samy o sobě živoucí, ale vztah mezi nimi je pevný a provázaný, tím ale nemyslím konstantní. To znamená, že je zde pro mě důležité hlavně fungování instalace jako souboru vztahů, které se mění v souvislosti s vnímáním prostředí. Tyto vztahy mezi jednotlivými prvky, které fungují i v instalaci, popisuje Jiří Kupka. Každá dominanta organizuje prostor, který je schopna na sebe vázat, je zdaleka viditelným signálem. Aby člověk našel oporu pro svou existenci, musí být schopen orientovat se, musí vědět, kde je, musí se identifikovat s prostředím.

Identifikovat se znamená v tomto kontextu spřátelit se s určitým prostředím. Jen v prostředí, které je naplněné významy, se člověk cítí doma.¹⁴

Jak už bylo řečeno, člověk se musí identifikovat s prostředím, promítnout do sebe okolní prostředí a to naše vnitřní prostředí promítnout zase do toho hmotného. To je to, oč jsem usilovala. Konfrontovat a propojit vnitřní s vnějším prostředím bez násilných zásahů do prvotních skic. Místa na kterých žijeme, jsou utvářena

¹⁴ Dostupné z: <http://www.krajinyraz.cz/KUPKA_Krajiny_kulturni_a_historicke.pdf>

neviditelnými silami, které nějakým způsobem působí. Mám pocit, že tyto změny ovlivňují i člověka, který potom vnímá tvar jiným způsobem. A proto lze jedno a to samé místo vyložit pokaždé jiným způsobem.

Instalace je otevřená volným interpretacím ale zároveň je zde jasně patrná atmosféra, která naznačuje v jakých rovinnách se pohybuje. Chtěla jsem do instalace promítnout i značnou dávku autenticity, což souvisí s intuitivním přístupem k věci. Tento způsob je pro mě přirozenější, než konstruktivní myšlení, které chápu jako přísné dodržení předem daných pravidel. Já jsem měla pouze vytyčenou již řečenou dominantu, od které se odvíjely ostatní vztahy a vizuální situace. Měla jsem tedy danou jasnou atmosféru, která přinášela vizuálně podobné věci.

4. PROCES PŘÍPRAVY

Místa na místech

Celý proces přípravy byl provázán dohromady s procesem tvorby. Jak už jsem říkala, pracuji intuitivně a nedávám si přísná pravidla, podle kterých se potom celé dílo odvíjí. Samozřejmě vše začalo zájmem o místa a hledáním teoretických zdrojů. To je ten počátek, kdy se propojilo vědecké a umělecké myšlení. Od tohoto bodu jsem se spoléhala na svoji intuici s mírným vlivem nabytých zkušeností z teorie. Vznikla tak nová skutečnost, která si nehraje na funkční, ani pravdivou .

Výchozím bodem je deník, ve kterém jsou zachycena místa. Ale nejenom on, samozřejmě nejniternejší pocity z míst jsou uloženy v paměti. Kombinací těchto dvou zdrojů vznikají fyzické a jasně dané tvary, ale také téměř nehmatatelné subtilní energie. To byla prvotní představa o kompozici a vizualitě.¹⁵

Vidíme věci, tvary, ale žijeme na místech. Místa jsou prostory s identitou, tedy s *geniem loci*.¹⁶ Tato věta pro mě byla v procesu přípravy klíčová. Začala jsem si zaznamenávat i sebemenší nepodstatné místo, které bylo jen přechodným můstkem k místu cílovému. I taková místa jsou důležitá a vyzařují zprávu, promlouvají. Zaznamenávala jsem tato místa, protože vysílají zprávu o tom, jak daleko jsem od svého vytyčeného cíle, je to jakýsi záchytný bod. Při přecházení z místa na místo v hlavě většinou utkví pouze cíl, který je pro člověka zásadní. Mě zde fascinuje situace, že mohu napojovat další část, tam kde byla předchozí

¹⁵ viz. obr. příloha č. 11

¹⁶ JANATA, Michal. *Ustavující průběžnost čar*. Zlín: Archa, 2014. Archaars. ISBN 978-80-87545-31-7.

utržena. Budu si tak moci zpětně přečíst trasu, kterou jsem ušla a budu mít možnost obnovovat staré cesty. Je jasné, že se nevyhnu opakování stejných míst, protože místa můžeme navštěvovat nespočetněkrát a pokaždé je vnímáme jinak, tak jako nás místo vnímá jiným způsobem. Zabývala jsem se zde i čarou, která je konstrukčním prvkem toho, jak věci kolem sebe vnímáme. Díky ní máme schopnost, vtisknout svým představám jasný tvar. Linie okolo nás mohou mnoho prozradit, i když ve skutečnosti je kolem sebe nevnímáme. Čarou to vlastně vše začalo. Čára má mnoho výrazů. Ohraničuje a ukazuje rozdílnost, ale hlavně je schopna narace. Tuto schopnost narace a rozdílnosti využívám při tvorbě objektů, které budou součástí instalace.

Dále bych zde chtěla zmínit několik teoretických poznatků ze sociologie. Fyzické prvky, zaznamenané jako čáry, vymezují fyzické prostředí a mají nepopíratelný dopad na prožitky a jednání. Bylo zjištěno, že 90 % svého života lidé tráví v zastavěném prostoru. Obydlí a další budovy se nově označují v enviromentální biologii a psychologii za tzv. třetí kůži člověka, tedy za součást jeho osobnosti. Vzniká tedy nové prostředí, které se nachází mezi námi a světem.¹⁷ Není možné toto třetí prostředí přehlížet, a proto vznikají tyto miniatury skutečnosti.

Myslím, že je zde třeba také zmínit termín osobního prostoru, protože od něho se odvíjejí další prostorové vztahy. Osobní prostor je definován jako prostorově graduované pole, kolem každého jednotlivce, které je určeno jednak charakterem jeho osobnosti,

¹⁷ SCHMEIDLER, Karel. *Sociologie v architektonické a urbanistické tvorbě*. Vyd. 2. Brno: Z. Novotný, 2001. ISBN 80-238-6582-X.

pohlavím, kulturou, výchovou, sociálním statusem, vykonávanou činností a dalšími faktory.¹⁸

¹⁸ SCHMEIDLER, Karel. *Sociologie v architektonické a urbanistické tvorbě*. Vyd. 2. Brno: Z. Novotný, 2001. ISBN 80-238-6582-X.

5. PROCES TVORBY

Momenty vnímání

Východiskem pro samotnou instalaci byly skicovitě kresby tužkou, které zachycují prostorové vztahy mezi místy.¹⁹ Proces tvorby by se tedy dal charakterizovat jako přenášení zaznamenaných skic do prostoru. Vycházela jsem z intenzity a charakteru čar. Tyto aspekty poté rozhodovaly o tom, z jakého materiálu objekt bude. Ve skicovitých kresbách se objevuje několik charakterů kresby. Od jemných tahů tužkou, přes tečkované a vlnité plochy, až po výrazné černé tahy. Jak už jsem zmínila, charakter kreseb rozhodoval o materiálu. Jemné tahy tužkou, které působí útržkovitě, jsem do instalace přenesla v podobě sádrových částí. Na tečkované a vlnité plochy jsem využila děrovaný sololit a vlnitou střešní krytinu. Stejněměrné opakování dírek a vlnek přináší do instalace požadovaný pravidelný rytmus. A nakonec výrazné černé tvary jsem zhotovila z dřevěných částí, které mají jasně definovaný a pevný tvar. Tato část tvorby pro mě byla nejdůležitější. Charakterizovala jsem si jednotlivá místa kreseb a dokázala je převést do příslušného materiálu, který splňuje jejich vnitřní funkci. Nezabývala jsem se výslednou podobou instalace ale spíše jsem se zaměřila na jednotlivé objekty, které postupně vycházely z kreseb.

Nejprve jsem začala tvořit dřevěné objekty zastupující jasně dané, pevné a neměnné tvary. Využila jsem k tomu dřevěné lišty, laťky a další kousky dřeva, které jsem natřela barvou a poté jsem je sestavovala do kompozic, které vycházejí z průběžných skic v deníku, kam jsem si zaznamenávala místa v prostoru. Jednotlivé

¹⁹ viz. obr. příloha č. 13

objekty spolu tvoří prostor, který je otevřen dalším zhmotněným místům. Po dřevěných prvcích jsem začala zhmotňovat útržkovité části instalace. Použila jsem sádku, kterou lze díky své křehkosti štěpit na úlomkovité části, které jsou jasně patrné ve skicách. Skicové přemýšlení pro mě bylo v procesu tvorby důležité, ale i přes to jsem byla trochu zformována vlastnostmi materiálu a podřídila se mu.

Výsledná instalace je velmi uzemněná. Chtěla jsem vytvořit dílo, které na první pohled nebude spektaklem, ale bude působit jako nepatrné a všední. Spektákl zde nemyslím pejorativně, ale spíše jako schopnost být při zemi, ale zároveň vysílat jasnou zprávu.²⁰

²⁰ viz. obr. příloha. č. 12

6. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Něco je ve vzduchu

Je to ve vzduchu, slyším často kolem sebe. Témata, která zpracováváme, jsou nevyhnutelně kolem, a proto se jimi zabýváme a nalézáme pouze nové přístupy. V současné době je téma vlastního teritoria a obecně prostoru velmi diskutované. Nejenom já, ale i další umělci se prostorem zabývají. Ztrácejí se v něm, mapují ho, vytvářejí nový, zasahují do něho a nebo se ho snaží narušit. Umělci čerpají z ostatních oborů, které se prostorem zabývají. Když se v některém z oborů odehraje změna, je jisté, že zanedlouho se tato změna a způsob uvažování přenesou i na ostatní. Ale většinou je to, co nás zajímá, spíše určité místo, než-li prostor. Místo chápou jako bod, umístěný v prostoru, který je ve vztahu k ostatním bodům poblíž i daleko od místa.

Tato práce si dávala jednoduchý cíl. Zaznamenávat místa, blízká i vzdálená a spojit je v jeden prostor, který bude otevřený pro propojení s dalšími místy, ať už vzdálenými nebo blízkými. Jak už jsem zmiňovala, neřešíme prostor, ale řešíme jednotlivá místa. Myslím, že je to zažitý postup. Nedokáží říci, jestli je správný, ale v současné době je pro mě přirozený. Vycházet z malého, nepatrného bodu, který přechází v nekonečný prostor.

7. POPIS DÍLA

Prostor úlomku a úlomek prostoru

Výsledná instalace tvoří téměř jednolitou plochu na podlaze. Vyhýbám se tak zbytečnému spektaklu, který zde není třeba. Tomu napomáhá i šedá a bílá neutralita sádrových úlomků. Všechny objekty, které jsou součástí instalace, působí jako kdyby o sobě neměly poněti, i když jsou si tak podobné a některé dokonce totožné. Instalaci je možno nahlížet jak z blízka, tak i s odstupem. Odstup nabízí komplexnost a vnímáme tak celé prostředí a ne pouze jednotlivá místa instalace. Naopak blízký pohled nám nabízí možnost zkoumat zvlášť jednotlivé úlomky a další objekty, které jsou součástí instalace. Ani jeden z pohledů nepovažuji za plnohodnotný a důležitější než ten předešlý. Tuto instalaci vnímám jako otevřenou pro další dávku úlomků a orientačních bodů.

8. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

V instalaci jsou použity různé materiály, odlišné svým způsobem zpracování. Pro úlomky světů jsem zvolila šedou a bílou sádro. Úlomkovitost sádry umožnila podobné výsledky, jako při vytrhávání z papíru. Tato útržkovitost, neboli úlomkovitost, v sobě snoubí pokus o přesné vykreslení místa a náhodnost, která je typická pro útržek nebo úlomek. Roztříštění velkých částí sádry na menší vzniká úmyslně, ale i náhodně. Další objekty jsou vytvořeny z dřevěných částí, které jsou natřeny na černo. Mají přesně definovaný tvar a slouží jako bezpečné přemostění mezi sádrovými úlomky. Dále jsem použila vlnitou střešní krytinu a děrovanou sololitovou desku. Tyto materiály přinášejí do instalace požadovaný pravidelný rytmus.

9. SILNÉ STRÁNKY

Už jsem mluvila o zažitém postupu, kdy v rámci prostoru postupujeme od bodu k ploše. Uměleckou instalaci však chápu jako prostor, který se sám nachází v nějakém prostoru. Dá se říci, že instalace je tedy bodem v prostoru a je potom vše v naprostém pořádku. Myslím, že se mi podařilo vytvořit instalaci, která je otevřená různým druhům čtení ale doufám, že moje prvotní idea určené atmosféry bude zachována a pochopena. Instalace se nabízí jednak jako celek, tak i jako jednotlivé body, které slouží k zastavení a k orientaci. Velmi mě zde baví možnost vstupovat a zasahovat do díla a pokaždé si tak vytvořit nové vztahy, o kterých jsem před časem neměla ani ponětí. Intuitivní budování prostoru pro mě bylo velkým poznáním, jak svých technických možností, tak hlavně poznáním duchovním.

10. SLABÉ STRÁNKY

Už od začátku jsem pracovala velmi intuitivně, a proto jsem netrvala na vytouženém výsledku. Neměla jsem tedy v hlavě něco, co přijde, což pro mne bylo nové a neznámé. Z tohoto důvodu jsem se nějakou dobu cítila v nevýhodě a vnímala to jako slabinu. Poté se tento strach z neznáma ukázal jako dobrý a zjistila jsem, že tento způsob práce je pro moji osobu velmi osvobozující a opravdový. Samozřejmě, že k určení jak slabých, tak silných stránek, je nutný časový odstup, díky kterému získáme na věc kritický pohled, ale také nové životní situace a zkušenosti, které mění postoje.

11. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ:

A) Knižní a periodická literatura

1. THURNELL-READ, Jane. *Geopatogenní zóny kolem nás: energetická pole země ovlivňují zdraví a životy lidí*. Praha: Práh, 1996. ISBN 80-85809-53-2.
2. LAOZI. *Tao te t'ing: kniha o tao a cestě ke cnosti*. Vyd. 1. Olomouc: Fontána, 2008. ISBN 978-80-7336-459-5.
3. JANATA, Michal. *Ustavující průběžnost čar*. Zlín: Archa, 2014. Archaars. ISBN 978-80-87545-31-7.
4. LIESSMANN, Konrad Paul. *Chvála hranic: kritika politické rozlišovací schopnosti*. Vyd. 1. Praha: Academia, 2014. XXI. století. ISBN 978-80-200-2331-5.
5. DAY, Christopher. *Duch & místo: uzdravování našeho prostředí : uzdravující prostředí*. 1. vyd. Brno: ERA, 2004. ISBN 80-86517-95-0.
6. SCHMEIDLER, Karel. *Sociologie v architektonické a urbanistické tvorbě*. Vyd. 2. Brno: Z. Novotný, 2001. ISBN 80-238-6582-X.
7. PLEŠTILOVÁ, Anna. *Ovoce Čok*. Praha: A. Pleštilová, 2011. ISBN 978-80-905008-0-8.

B) Internetové zdroje

1. SKÁLA, Jiří, Krajiny kulturní a historické, Dostupné z:
<http://www.krajinyraz.cz/KUPKA_Krajiny_kulturni_a_historicke.pdf>
2. WEISS, Tomáš, Pojetí absolutního a relativního prostoru ve filozofii a jeho vztah k teritorialitě moderního státu, Dostupné z:
<<file:///D:/Downloads/MV2010-3%20Weiss.pdf>>
3. GIBODA, Michal, Dialog vědy s uměním, Dostupné z:
<http://www.sciart-cz.eu/pdf/veda_a_umenicz.pdf>

12. RESUMÉ

Bachelor thesis Fragments and scraps deals with space and shapes which are born from that space. I focused on the relationship of scientific and artistic thinking, which differ in their view of the world. Neither one of this view can be considered as correct. By the confrontation of these two views a new reality was created, new space. My goal was to combine irreconcilable places together and create a space which works as a whole while is able to combine other fragments and scraps. Basis for this installation were sketches, which were mapping near and far spaces. Then I was completing these sketches into compositions. Based on these sketches I had began making gypsum fragments and scraps of other wooden parts. I created grounded installations in the interior, whose individual elements create new space speaking shapes. The process of precise demonstration of shapes and so randomness which is typical for fragments and scraps. This intuitive building was a big internal knowledge for me.

13. SEZNAM PŘÍLOH:

Příloha č. 1

Romana Hnízdilová : Čekárna, video

Příloha č. 2

Romana Hnízdilová : Vykořenění, video záznam z performance

Příloha č. 3

Romana Hnízdilová : Tíha lehkostí a lehkost těžkostí, objekt

Příloha č. 4

Romana Hnízdilová : Silný lehkostí, video,

Příloha č. 5

Romana Hnízdilová : Na hranicích hranic, instalace

Příloha č. 6

Romana Hnízdilová : Na hranicích hranic, skica

Příloha č. 7

Romana Hnízdilová : Vidím jen to, co nevím, soubor knih

Příloha č. 8

Romana Hnízdilová : prvotní skica k bakalářské práci

Příloha č. 9

Anna Pleštilová, ilustrace z knihy Ovoce Čok

Příloha č. 10

Romana Hnízdilová, kresba, návrh instalace

Příloha č. 11

Romana Hnízdilová, instalace Úlomky a útržky

Příloha č. 12

Romana Hnízdilová, kresba, návrh instalace

